

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 505/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť E. M., zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Boledovičom, Advokátska kancelária, Rovinka 578, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20, čl. 44, čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj namietaného porušenia čl. 12 a čl. 13 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 6 Co 181/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. M. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. februára 2014 doručená sťažnosť E. M. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20, čl. 44, čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj namietaného porušenia čl. 12 a čl. 13 ústavy v konaní vedenom Krajským

súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 6 Co 181/2012. Sťažnosť bola na poštovú prepravu odovzdaná 20. februára 2014.

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľka uviedla:

„Právoplatným rozsudkom Krajský súd Bratislava č. k. 6 Co 181/2012 ako odvolací súd potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava III. č. k. 13 C 37/2003-377 v časti, ktorou bola zamietnutá žaloba o uloženie povinnosti žalovanému obstarat' projektovú dokumentáciu stavebno-technických opatrení na zamedzenie prieniku hluku z bytu...

Navrhovateľka sa v danej veci žalobným návrhom domáhala, aby súd zaviazal odporcu vykonať stavebno-technické opatrenia nevyhnutné k tomu, aby sa zamedzilo prieniku hluku z bytu odporcu do bytu navrhovateľky. Navrhovateľka návrh podávala ako vlastníčka bytu a dožadovala sa ochrany svojho vlastníckeho práva.

Súd návrh v časti týkajúcej sa stavebno-technických opatrení na zamedzenie prieniku hluku z bytu odporcu cez deliacu stenu do bytu navrhovateľky zamietol s poukazom na záver znaleckého posudku č. 8/2009, kde znalec odporúčal zlepšenie akustických parametrov deliacej steny realizovať akustickou stenou v byte navrhovateľky...

Žalobkyňa legitímne žiadala súd o poskytnutie ochrany spôsobom, ktorý jej zákon priznáva. Ochrana súkromia a bytu pred obťažovaním hlukom z bytu odporcu je pre žalobkyňu vecou prioritného významu...

Súd preto na základe nesporne zisteného skutkového stavu bol povinný odporcovi uložiť povinnosť vykonať potrebné opatrenia...

Rozhodnutie KS Bratislava ako odvolacieho súdu bolo pre žalobkyňu zásadným sklamaním!

Spôsob, akým súd bez nariadenia pojednávania prejednal odvolanie navrhovateľky podané v spore trvajúcim dovtedy viac ako 9 rokoch, v ktorom žalobkyňa vynaložila nemalé úsilie a náklady na preukázanie dôvodnosti návrhu musíme považovať za odňatie možnosti konať pred súdom, za upretie garantovaného práva na spravodlivý súdny proces za účasti a v prítomnosti navrhovateľa.

Krajský súd ako odvolací súd však postupoval unáhle a aj keď si bol vedomý potreby iného právneho posúdenia nároku, zamietol nárok tým, že potvrdil napadnutý rozsudok...

Rozsudku KS tak chýba presvedčivé odôvodnenie, je nepreskúmateľný...

Pre informovanosť ÚS SR uvádzame, že sťažovateľka sa domáhala zmeny právoplatného rozsudku podaním dovolania. NS SR v konaní 1 Cdo 310/2012 dovolanie sťažovateľky odmietol, Uznesenie bolo sťažovateľke doručené dňa 17. 01. 2014.“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné práva a slobody sťažovateľa garantované Ústavou SR v čl. 12, 13, 20, 44, 46 a 48 boli v konaní č. k. 6 Co 181/2012 pred KS Bratislava postupom porušené.

2. Právoplatný rozsudok KS Bratislava č. k. 6 Co 181/2012 sa zrušuje a vec sa KS Bratislava vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľke finančné zadostučinenie ujmy v sume 4.000 €, ktorú je sťažovateľke povinný vyplatiť Krajský súd v Bratislave do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutím ÚS SR.

4. ÚS SR priznáva sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia za úkony spojené s podaním ústavnej sťažnosti (prevzatie veci a príprava, ústavná sťažnosť)..."

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, nepripustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti a zo zistení ústavného súdu vyplýva, že napadnuté konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 6 Co 181/2012 bolo skončené rozsudkom sp. zn. 6 Co 181/2012 zo 17. septembra 2012, ktorý nadobudol právoplatnosť 8. novembra 2012, pričom sťažovateľka podala sťažnosť na poštovú prepravu až 24. februára 2014, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na odmietnutie jej sťažnosti ako podanej oneskorene.

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti ústavný súd ale tiež zistil, že v namietanej veci podala sťažovateľka dovolanie, hoci to v sťažnosti výslovne neuviedla. Z príloh priložených k sťažnosti zároveň vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 1 Cdo 310/2012 z 21. novembra 2013 dovolanie

sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 6 Co 181/2012 zo 17. septembra 2012 odmietol.

Za uvedených okolností ústavný súd posudzoval, či možno na vec sťažovateľky aplikovať jeho judikatúru z ostatného obdobia, podľa ktorej v zhode s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 52, 53 a 54) dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolani) sťažovateľke a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, v tomto prípade vo vzťahu k napadnutému postupu a rozsudku krajského súdu (obdobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, IV. ÚS 58/2011). Pri posudzovaní otázky dodržania lehoty na podanie sťažnosti musí ale ústavný súd vychádzať z doslovného znenia zákona o ústavnom súde a z toho, že ak sťažovateľka uplatnila mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, spôsobilý zabezpečiť ochranu jej práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietol ako neprípustný, musí namietat' vo svojej sťažnosti nielen postup krajského súdu, ale aj postup dovolacieho súdu, resp. jeho rozhodnutie, čo však v posudzovanej veci sťažovateľka neurobila. Za splnenia uvedenej podmienky, aj keby došlo k situácii, že ústavný súd pochybenie v postupe a rozhodnutí dovolacieho súdu nezistí a porušenie práv sťažovateľky nevysloví, mohol by aj napriek tomu preskúmať sťažnosťou napadnutý postup krajského súdu (m. m. III. ÚS 34/2012, III. ÚS 543/2012, IV. ÚS 318/2013), t. j. nemohol by ju v tejto časti odmietnuť ako oneskorene podanú.

Za situácie, keď sťažovateľka svojou sťažnosťou nenapadla súčasne s postupom krajského súdu v napadnutom konaní aj postup najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 310/2012, resp. jeho uznesenie z 21. novembra 2013, ústavný súd dospel k záveru, že na vec sťažovateľky nie je aplikovateľná uvedená judikatúra, a preto rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2014